

1 skyrius

Visada savęs klausdavau, ką žmonės jaučia paskutiniuosiomis keliomis gyvenimo valandomis. Ar jie žino, kad netrukus nutiks kažkas siaubingo? Nujaučia ištikslinančią nelaimę, stipriau apkabina savo artimuosius? O gal tai vienas iš tų dalykų, kurie tiesiog atsitinka? Keturių vaikų motina, guldanti juos miegoti, nerimaujanti dėl rytinio vežimo į mokyklą, neišskalbtų drabužių ir vėl įtartinais dejuojančios krosnies, staiga išgirsta keistą girgždėjimą koridoriuje. Paauglė, svajojanti apie šeštadieninį apsipirkimą su savo geriausia drauge, atsimerkusi suvokia, jog ji nebe viena savo kambarielyje. Arba tėvas, staiga pabudęs, pagalvoja Kas per velniaiva? ir kitą akimirką sulaukia kūjo smūgio į tarpuakį.

Per paskutiniąsias šešias pasaulio, kokį pažįstu, valandas, paruošiu Ri vakarienę. Makaronai su sūriu, pagardinti kalakutienos dešrelių gabaliukais. Supjaustau griežinėliais obuolį. Ji valgo traškų baltą minkštimą, palikdama riestas it šypsenėles raudonas žievelės. Žievelėje visos naudingos medžiagos, sakau jai. Ji užverčia akis — keturmetė elgiasi kaip keturiolikmetė. Mes jau ginčijamės dėl drabužių — jai patinka trumpi sijonėliai, o mudu su jos tėvu norėtume, kad ji vilkėtų ilgas sukneles, ji nori bikinio, mes reikalaujame, kad ji maudytųsi su vientisu maudymosi kostiumėliu. Bijau, kad dar po kelių savaičių ji užsimanys automobilio.

Po vakarienės Ri nori eiti „ieškoti lobio“ palėpėje. Sakau jai, kad metas į vonią. Tiksliau, į dušą. Mes naudojames sena pasta-toma vonia ant kojelių antro aukšto vonios kambarielyje; darome tai nuo tada, kai Ri buvo dar kūdikis. Ji išmuilina dvi Barbes ir vieną guminę princesę antytę. Aš išmuilinu ją. Kai baigiame, abi

kvepiame levandomis, o visas juodais ir baltais kvadratais išmargintas vonios kambarys skendi garuose.

Man patinka mūsų ritualas po maudynių. Įsisupame į milžiniškus rankšluosčius ir skubame vėsiu koridoriumi į didžiąją lovą mano ir Džeisono kambaryje, kur atsigulame viena šalia kitos, susivijusios į kokonus, tačiau lengvai liesdamosi kojų pirštais. Mūsų oranžinis rainas katinas, Ponas Smitas, užšoka ant lovos ir stebi mus savo didelėmis auksinėmis akimis, krutindamas ilgą uodegą.

— Kuri šiandienos dalis tau patiko labiausiai? — klausiu dukros.

Ri suraukia nosytę.

— Neprisimenu.

Ponas Smitas palieka mus, susiranda jaukią patogią vietelę šalia galvūgalio ir ima laižytis. Jis žino, kas bus toliau.

— Man labiausiai patiko, kai grįžusi iš mokyklos apkabinau tave.

Aš mokytoja. Šiandien trečiadienis. Trečiadieniais grįžtu apie ketvirtą. Džeisonas išvažiuoja penktą. Ri jau įpratusi prie tokio ritmo. Tėtis dieną, mamytė naktį. Mes nenorėjome, kad mūsų vaiką augintų svetimi, ir mūsų noras išsipildė.

— Ar galime pažiūrėti filmą? — klausia Ri.

Ji visada šito klausia. Gyventų su vaizdo grotuvu, jei jai leistume.

— Jokių filmų, — lengvai atremiu. — Papasakok, kaip sekėsi mokykloje.

— Trumpą filmuką, — neatlyžta ji. Ir triumfuodama pasiūlo: — „Daržovių istorijas!“

— Jokių filmų, — pakartuju, tada iškišu ranką tiek, kad galėčiau pakutenti jai pasmakrę.

Jau beveik aštuonios, ir aš žinau, jog ji pavargusi ir užsispyrusi. Nenorėčiau, kad per daug susierzintų, kai jau reikia miegoti.

— Papasakok man apie mokyklą. Ką valgei priešpiečiams?

Ji išlaisvina rankas ir pakutena man pasmakrę.

— Morkų!

— Tikrai? — Pakutenu jai už ausies. — Kas jų atsinešė?

— Haidė!

Ji bando pasiekti mano pažastis. Aš vikriai užtveriu jai kelią.

— Dailė ar muzika?

— Muzika!

— Dainavimas ar instrumentas?

— Gitara!

Ji nusitraukia rankšluostį ir užgriūva ant manęs, savo greitais, smailiais pirštukais kutendama kur papuola. Tai paskutinis energijos pliūpsnis prieš suglembant. Man pavyksta apsiginti, ir aš juokdamasi nusiritu nuo lovos krašto. Dunksteliu ant medinių grindų, ir ji pradeda juoktis dar smarkiau, o Ponas Smitas nepatenkintas nusižiovauja. Jis sprunka iš kambario, pasipiktinęs mūsų vakaro ritualo baigtimi.

Susirandu ilgus marškinėlius sau, Ri ištraukiu naktinius marškinius su undinėle Ariele. Mudvi kartu valomės dantis, stovėdamos viena šalia kitos priešais ovalų veidrodį. Ri patinka, kai mes vienu metu išsjauname pastą. Po dviejų pasakų, vienos dainelės ir pusės Brodvėjaus pasirodymo pagaliau apkamšau ją lovoje, apsikabinusią triušiuoką. Ponas Smitas susiraito jai prie kojų.

Pusė devintos. Mūsų mažasis namukas dabar oficialiai tik mano. Įsitaisau prie virtuvės stalo. Gurkšnoju arbatą, taisau mokinių darbus sėdėdama nugara į kompiuterį, kad nekiltų pagunda. Laikrodis su katinu, kurį Džeisonas padovanojo Ri per Kalėdas, išmiaukia valandas. Garsas nuaidi per dviaukštį 1950-ųjų statybos namą, sukurdamas įspūdį, kad jis yra tuštesnis nei iš tiesų.

Man šla kojos. Naujojoje Anglijoje kovas, ir dienos vis dar vėsios. Turėčiau apsiauti kojines, bet nesinori keltis.

Po devynių penkiolika apeinu namus. Užsklendžiu užpakalines duris, patikrinu medinius kaiščius, įspraustus į langų rėmus.

Galiausiai užšauņu du užraktus ant metalinių laukujų durų. Mes gyvename Pietų Bostone, kukliame vidurinės klasės rajone su medžiais abipus gatvių ir parkais, kuriuose šeimos gali leisti laiką. Daugybė vaikų, daugybė baltų tvorų.

Nepaisydama to, aš visada patikrinu užraktus ir langus. Tiek Džeišonas, tiek aš turime savų priežasčių.

Ir štai aš vėl stoviu prie kompiuterio, rankos net niežti. Metas į lovą, sakau sau. Geriau nesisėsk, perspėju save. Visgi manau, kad vis tiek tai padarysiu. Nors minutę. Tik pasitikrinsiu keletą laiškų. Kas čia bloga?

Paskutinę akimirką atrandū valios, kurios nė nežinojau turinti. Išjungiu kompiuterį. Dar viena šeimos taisyklė. Prieš einant miegoti visada išjungti kompiuterį.

Kaip žinot, kompiuteris yra portalas, įeiga į jūsų namus. O gal nežinot.

Netrukus suprasite.

Dešimta valanda. Palieku virtuvėje šviesą dėl Džeišono. Jis nepaskambino; matyt, įtempta naktis. Nieko tokio, sakau sau. Darbas yra darbas. Man atrodo, kuo toliau, tuo mažiau mes kalbamės. Taip atsitinka. Ypač kai turi mažą vaiką.

Vėl prisimenu vasario atostogas. Toji šeimos išvyka buvo arba geriausia, arba blogiausia, kas mums nutiko; priklauso nuo požiūrio. Aš noriu suprasti. Suprasti savo vyrą, save. Yra dalykų, kuriuos padarę nebeatitaisysi, žodžių, kuriuos ištarę nesusigrąžinsi.

Šįvakar aš nieko nebepakeisiu. Tiesą sakant, jau kurį laiką nebegaliu nieko ištaisyti, ir tai pradeda vis labiau mane bauginti. Kadaisė nuoširdžiai tikėjau, jog vien meilė gali užgydyti visas žaizdas. Dabar žinau geriau.

Laiptų viršuje dar stabteliu prie Ri kambario, paskutinįkart patikrinu. Atsargiai praveriu duris ir kyšteliu galvą. Į mane žvelgia auksinės Pono Smito akys. Jis nesujuda, ir aš negaliu jo kaltinti: tokia jauki vietelė. Ri susisukusi į kamuoliuką po rausvomis ir

žaliomis gėlėmis išmarginta antklode, čiulpia nykštį, o iš po patalų draikosi tamsios garbanos. Ji vėl atrodo maža, kaip kūdikis, kurį, mano manymu, pagimdžiau tik vakar, ir visgi jau praėjo ketveri metai — ji pati apsirengia, pati pavalgo ir nuolatos reiškia nuomonę visais gyvenimiškais klausimais.

Galvoju, kaip myliu ją.

Galvoju, jog meilė netinkamas žodis išreikšti tam jausmui, kurį jaučiu krūtinėje.

Labai tyliai uždarau duris, nutipenu į savo miegamąjį ir palendu po melsvai žalia dvigule antklode.

Durys pravertos dėl Ri. Šviesa koridoriuje Džeisonui.

Vakaro ritualas baigtas. Viskas taip, kaip turi būti.

Guliu ant šono, pagalvėlė tarp kelių, ranka ant klubo. Stebeilijuosi į viską ir į nieką. Mąstau, kad esu pavargusi, kad susimoviau, kad norėčiau, jog Džeisonas būtų namuose, ir visgi jaučiu palengvėjimą, kad jo nėra ir kad turiu kažką sugalvoti, bet nežinau ką.

Aš myliu savo vaiką. Myliu savo vyrą.

Aš kvailė.

Ir tada prisimenu šį tą, apie ką jau kurį laiką negalvojau. Tai ne tiek prisiminimas, veikia kvapas: rožės žiedlapiai, sutraiškyti, pūvantys, lėtai troškinasi už mano miegamojo lango Džordžijos kaitroje. O tamsiame koridoriuje aidi mamos balsas: „Aš žinau kai ką, ko tu nežinai...“

„Ša, ša, ša, — sušnabždu sau. Mano ranka nuslysta ant pilvo, o galva prisipildo dalykų, kuriuos didžiąją savo gyvenimo dalį stengiausi pamiršti.

— Ša, ša, ša, — pamėginu dar kartą.

Ir tada laiptų apačioje pasigirsta garsas...

Norėčiau pasakyti, kad per paskutiniąsias pasaulio, kokį pažįstu, akimirkas, išgirdau tamsoje klyktelint pelėdą. Arba pama-

čiau per tvorą peršokant juodą katingą. Ar pajutau, kaip pasišiausė sprandas. Deja.

Norėčiau pasakyti, kad nujaučiau pavojų, kad priešinausi kaip įmanydama. Juk aš geriau nei visi kiti turėčiau suprasti, kaip lengvai meilė gali virsti neapykanta, geismas apsėdimu. Aš geriau nei visi kiti turėjau tai numatyti.

Bet nenumačiau. Atvirai sakau.

Dieve, padėk man, bet kai jo veidas išniro iš šešėlių miegamojo tarpduryje, pirma mintis buvo, kad jis atrodo toks pat gražus kaip tada, kai susipažinome, ir kad aš vis dar norėčiau švelniai perbraukti pirštais jam per žandikaulio liniją, paliesti banguotus jo plaukus...

Vėliau, pamačiusi, ką jis laiko rankoje, pamaniau, jog negaliu rėkti. Privalau apsaugoti savo dukterį, savo brangiąją dukrelę, miegančią kitame kambaryje.

Jis įžengė į kambarį. Išklė abi rankas.

Prisiekiu, neišleidau nė garso.

2 skyrius

Detektyvei seržantei Didi Voren labiausiai patiko tie restoranai, kuriuose už fiksuotą mokesį galėjai valgyti ką panorėjęs. Vis dėlto ji niekada nesirinkdavo makaronų — žinoma, maistas sotas, tačiau kam valgyti makaronus, jei gali mėgautis jautienos kepsniu. Ne, per ilgus metus ji išstobulino puikią strategiją: pirmas etapas — salotų baras. Ne todėl, kad baisiai mėgtų salotų lapus; tiesiog vieniša trisdešimtmetė darboholikė niekada nelaikė savo šaldytuve greitai gendančių maisto produktų. Todėl paprastai pirmiausia ji įsidėdavo daržovių, nes, Dievas mato, su savo valgymo įpročiais tikriausiai susirgtų skorbutu.

Antras etapas: ploni mėsos griežinėliai. Kalakutiena — vi-

sai nieko. Meduje keptas kumpis — dar geriau. Visgi aukso medalis atitenka jautienos kepsniui su krauju. Jai patiko tas vyšnių raudonis jo viduje, gausiai išbėgančios sultys. Jei mėsa nėra nekrūptelėdavo, kai ji įbesdavo šakutę, vadinas, kažkas virtuvėje netinkamai pasielgė su jautiena.

Nors, žinoma, suvalgydavo ir perkepusią. Tokiuose restoranuose negali būti labai išranki.

Taigi, truputis salotų, tada plonai pjaustytas jautienos kepsnys su krauju. Tas besmegenis mulkis prikrovė šalia mėsos bulvių. Niekada! Geriau užkąsti ją orkaitėje kepta traškia menke, galbūt trimis ar keturiais moliuskais ir, žinoma, virtomis atvėsintomis krevetėmis. Paskui galima pagalvoti apie daržoves, paskrudintas ant karštos ugnies, arba apie šparaginių pupelių troškinį, apibarstytą traškiais svogūnais. Čia tai maistas.

Žinoma, desertas taip pat labai svarbus. Sūrio pyragas patekdavo į tą pačią kategoriją kaip bulvės ir makaronai — naujoko klaida, nedarykite šito! Geriau pradėkite nuo pudingų ar vaisių traškučių. Be to, kaip sakoma, želės desertui visada atsiras vietos. Arba šokolado putėsiams. Ir krembriulė. Ypač su avietėmis, nepaprastai skanu.

Taip, ji mielai paragautų krembriulė.

Deja, dar tik septinta ryto, o artimiausias maistui daiktas jos Nort Endo lofte — maišelis miltų.

Didi apsvirtė ant kito šono, pajuto, kaip sugurgė skrandis, ir pamėgino apsimesti, kad tai vienintelė alkana jos kūno dalis.

Už langų brėško pilkas rytas. Dar vienas šaltas ir žvarbus kovo rytas. Paprastai ji jau būtų atsikėlusį ir žingsniuotų į skyriaus būstinę, tačiau vakar baigė įtemptą du mėnesius trukusį tyrimą. Šaulys iš pravažiuojančio automobilio nušovė gana žinomą narkotikų prekeivį bei pro šalįėjusią motiną su dviem mažais vaikais. Šaudynės įvyko vos už trijų kvartalų nuo Bostono policijos Roksberio nuovados, o tai sukėlė dar didesnę triukšmą.

Spauda pašėlo. Vietiniai gyventojai kasdien rengdavo pike-tus, reikalaudami saugesnių gatvių.

Vyriausiasis inspektorius nedelsdamas suformavo specialią grupę, kuriai, be jokios abejonės, vadovavo Didi, nes kažkodėl daili baltaodė blondinė nesulaukdavo tiek kritikos, kiek kuris kitas kostiumuotasis.

Didi nė kiek nesijaudino. Po galais, jai tai netgi patiko. Blyksintys fotoaparatai, isterijos apimti gyventojai, įraudę politikai. Duokit juos šen. Ji atlaikydavo visuomenės plakimą, tada grįždavo už uždarytų durų ir išsiliedavo komandai, apkrėsdama juos savo įsiūčiu. Kažkoks subingalvis mano, kad gali išžudyti visą šeimą per jos budėjimą? Na jau ne, velniai rautų.

Jie sudarė potencialių įtariamųjų sąrašą ir ėmė spausti. Tai-gi po šešių savaitių, išvertus apleisto sandėlio krantinėje duris, reporterių akivaizdoje įtariamasis buvo ištemptas iš tamsaus prieglobsčio į skaisčią dienos šviesą.

Dabar ji ir jos komanda dvidešimt keturioms valandoms taps didvyriais, o paskui ateis kitas idiotas, ir vėl viskas kartosis iš naujo. Taip sukasi pasaulis. Pašiki, nusišluostai, nuleidi. Ir vėl pašiki.

Ji atsiduso, apsivertė ant kito šono, paglostė kokybiško au-dinio patalus ir vėl atsiduso. Reiktų lipti iš lovos. Palįsti po dušu. Skirti laiko skalbiniams ir susitvarkyti šį jovalą, kuriame gyvena.

Tada vėl pagalvojo apie maistą. Ir seksą. Karštą, smege-nis atbukinantį seksą. Norėjo pajusti po savo delnais kietą kaip akmuo užpakalį. Stiprias kaip plienas rankas ant savo klubų. Er-zinantį ūsų ar barzdos kutenimą tarp šlaunų, kol ji nagais dras-kytų štai šias gražias baltas paklodes.

Prakeikimas. Nusimetusi antklodę, vien su marškinėliais, kelnaitėmis ir vos juntamu seksualiniu nusivylimu išžingsniavo iš miegamojo.

Išsivalys namus. Išeis pabėgioti. Suvalgys tuziną spurgų.

Nuėjusi į virtuvę, išsitraukė iš šaldiklio skardinę espreso pupelių, susirado kavamalę ir ėmėsi darbo.

Jai trisdešimt aštuoneri, dėl Dievo meilės. Atsidavusi tyrėja ir užkietėjusi darboholikė. Jaučiasi šiek tiek vieniša, nes neturi gražuolio vyro ir aplink nelaksto 2,2 statistinio vaikiščio? Jau per vėlu keisti taisykles.

Didi įpylė šviežiai maltos kavos į mažytį auksinį filtrą ir įjungė kavavirę. Itališkas aparatas atgijęs sušniokštė, ore pasklido šviežio espreso kvapas, kuris truputį apramino. Ji atsinešė pieno ir pasiruošė pakaitinti.

Šį loftą Nort Ende ji nusipirko prieš tris mėnesius. Pernellyg geras policininkei, bet žlunganti Bostono butų rinka leido patirti šį džiaugsmą. Statybų plėtotojai pristatė namų, tik niekas nepuolė jų pirkti. Todėl tokie eiliniai žmogeliai kaip Didi netikėtai gavo galimybę paragauti gero gyvenimo. Jai patiko šis butas. Atviras, erdvus, minimalistinis. Būnant namuose ją visada aplankydavo mintys, kad turėtų čia leisti daugiau laiko. Žinoma, taip neatsitikdavo, bet ji galvojo apie tai.

Kai baigė ruošti latę ir nutipeno prie lango, išeinančio į judrią šalutinę gatvę, — vis dar jautėsi nerimastinga, įsiaudrinusi. Apačioje šurmuliuojančia gatve skubėjo į savo reikalus panirę žmonės. Daugybė mažų gyvenimėlių su savo mažais rūpesteliais; nė vienas jos nematė, nesijaudino dėl jos, nieko iš jos nenorėjo. Na štai, ji nedirba, o gyvenimas tęsiasi. Nebloga pamoka tokiai moteriai kaip ji.

Nupūtusi putą, nugėrė keletą gurkšnelių ir pajuto, kaip įtampa pamažu sklaidosi.

Nerekėjo eiti į tas vestuves. Štai kas. Jos amžiaus moteris turėtų boikotuoti visas vestuves ir kūdikių sutiktuves.

Velniai rautų tą Bobį Dodžą. Vos nepaspringo sakydamas priesaiką. O Anabelė apsiverkė, tokia neapsakomai graži su balta, pečius apnuoginančia suknele. Dar tas šuo, Bela, papuošta

milžinišku kaspinu ant apykaklės, nešanti prie altoriaus du aukšinius žiedus.

Kaip, po galais, nesusijaudinti visa tai matant? Ypač kai užgrojo muzika ir visi šoko pagal Etos Džeims dainą „At Last“, išskyrus, žinoma, tave, nes tiek daug dirbai, kad neradai laiko susirasti partnerio?

Didi gurkštelėjo dar kavos, pažvelgė į apačioje krutančius mažus gyvenimus ir susiraukė.

Bobis Dodžas vedė. Štai kas neduoda jai ramybės. Jis susirado geresnę už ją, vedė, o ji...

Prakeikimas, jai reikia pasidulkinti.

Vos tik susivartė bėgimo batelius, suskambo mobilusis. Didi pažiūrėjo į numerį, susiraukė ir prisidėjo telefoną prie ausies.

— Seržantė Voren, — trumpai atsiliepė ji.

— Labas rytas, seržante. Detektyvas Brajenas Mileris iš C-6 nuovados. Atsiprašau, kad trukdau.

Didi truktelėjo pečiais ir nieko neatsakė. Detektyvas taip pat tylėjo, todėl ji pasiteiravo:

— Kuo galiu padėti šį rytą, detektyve Mileri?

— Na, čia toks reikalas... — Mileris vėl nutilo, o Didi kantriai laukė.

C-6 nuovada buvo Bostono policijos skyrius Pietų Bostone. Kaip žmogžudysčių skyriaus seržantė, Didi nedažnai dirbdavo su C-6 detektyvais. Pietų Bostone žmogžudystės buvo retas reiškinys. Dažniau pasitaikydavo vagysčių, įsilaužimų, apiplėšimų. Bet ne žmogžudysčių.

— Dispečeris priėmė skambutį penktą ryto, — pagaliau prabilo Mileris. — Vyras pranešė, jog grįžęs namo pasigedo žmonos.

Didi išrietė antakį ir atsisėdo ant kėdės.

— Jis grįžo namo penktą ryto?

— Apie dingimą pranešė penktą ryto. Vyro vardas Džeisonas Džounsas. Girdėtas vardas?

— O turėtų būti?

— Jis *Boston Daily* reporteris. Rašo apie Pietų Bostoną, svarbesnius miesto įvykius. Matyt, dažniausiai dirba vakarais, ruošia reportažus apie miesto tarybos posėdžius, tarybos susitikimus ir panašiai. Trečiadieniais paprastai lankosi uoste, paskui dar buvo nusiųstas parengti reportažo apie gaisrą privačiame name. Žodžiu, baigė darbą apie antrą ryto, grįžo namo ir rado dukrą, miegančią savo kambarėje, bet žmonos nebebuvo.

— Taip.

— Pirmieji nuvykusieji į iškvietimo vietą atliko standartinę procedūrą, — tęsė Mileris. — Apieškojo namą. Jos automobilis tebestovi gatvėje, rankinė ir rakteliai ant virtuvės stalo. Jokių įsilaužimo žymių, tačiau viršuje, miegamajame, sudaužyta naktinė lempa ir trūksta žalsvai melsvos antklodės.

— Taip.

— Atsižvelgdami į aplinkybes — mama paliko vaiką vieną, taip toliau ir panašiai, — pirmojo patrulių ekipažo pareigūnai išsikvietė savo viršininką, kuris susisiekė su mano nuovados viršininku. Nereikia nė sakyti, kad pastarąsias keletą valandų mes šukavome rajoną, apklausėme vietinius verslininkus, ieškojome draugų, šeimos narių ir panašiai. Trumpai tariant, neturiu už ko užsikabinti.

— Radote kūną?

— Ne, ponias.

— Kraujo dėmių? Pirštų atspaudų, kokių nors netiesioginių įkalčių?

— Tik sudaužyta lempa.

— Pirmasis ekipažas patikrino visą namą? Palėpę, rūsį, užkampius?

— Stengiamės.

— Stengiatės?

— Vyras... jis neatsisako, bet ir nebendradarbiauja.

— Mėšlas.

Ir staiga Didi suprato, kodėl nuovados detektyvas dėl dingusios moters skambina žmogžudysčių skyriaus seržantei. Ir kodėl žmogžudysčių skyriaus seržantė neišeis pabėgioti.

— Ponia Džouns — ji jauna, baltaodė ir graži, ar ne?

— Dvidešimt trejų šviesiaplaukė mokytoja, kurios šypsena nušviečia visą kambarį.

— Prašau, pasakykite, kad nesikalbėjote apie tai radijo ryšiu.

— Kaip manote, kodėl skambinu jums į mobilųjį?

— Koks adresas? Duokit man dešimt minučių, detektyve Mileri. Netrukus būsiu.

Didi paliko bėgimo batelius svetainėje, bėgimo šortus koridoriuje, o marškinėlius miegamajame. Džinsai, balta užsagstoma palaidinė, aukštakulniai batai — ir ji pasirengusi. Pranešimų gaviklis prie diržo, tarnybinis pažymėjimas ant kaklo, mobilusis užpakalinėje kišenėje.

Paskutinis stabtelėjimas, kad pasigriebtų savo mėgstamą karamelės spalvos odinį švarką, kabantį ant kablo prie durų.

Ir seržantė Voren išskuba iš namų, pasiruošusi savo mėgstamam darbui.

Netgi pagal Bostono standartus Pietų Bostonas turėjo ilgą ir spalvingą istoriją. Įsiterpęs tarp klestinčio finansinio rajono ir skaisčiai mėlyno vandenyno, jis funkcionavo kaip žavus mažas uostamiestis su visais didelio miesto privalumais. Pirmieji jame

įsikūrė žemesniojo socialinio sluoksnio atstovai. Vargstantys imigrantai, daugiausia airiai, po trisdešimt susispaudę viename kambarėlyje parazitų knibždančiame nuomojamame name, kur pamazgų kibiras atstojo išvietę, o blusų apnikta šiaudų krūva — čiuzinį. Gyvenimas buvo sunkus, siautėjo ligos ir parazitai bei į duris besibeldžiantis skurdas.

Po šimto penkiasdešimties metų „Pietinis“ tapo ne tiek gyvenamąja vieta, kiek asmeninio požiūrio išraiška. Jame suklestėjo Vaitis Balgeris, vienas žymiausių Bostono narkotikų baronų, kuris aštuntajame dešimtmetyje pavertė gyvenamuosius kvartalus savo asmenine žaidimų aikštele, pusę vietinių įjunkdamas į narkotikus, o kitą pusę įdarbindamas jais prekiauti. Visgi rajonas atsilaukė, kaimynai rūpinosi vieni kitais, vieną išvermingų, įžūlių vaikų kartą keitė kita. Pašaliniai čia nepritapdavo, ir pietiečiams tai puikiai tiko.

Deja, anksčiau ar vėliau toks gyvenimas turėjo baigtis. Vienais metais uoste vyko didelis renginys, kuris pritraukė į rajoną būrius miestiečių. Žmonės atvyko tikėdamiesi pamatyti skurdžius namus ir apleistas gatves, o išvydo krantinę su vaizdu į vandenyną, daugybę žalių parkų ir puikias katalikiškas mokyklas. Be to, šis rajonas buvo vos už dešimties minučių kelio nuo Bostono centro, kuriame šeštadienio rytą tektų sukti galvą tik dėl vieno klausimo: pasukti dešinėn ir eiti į parką, ar pasukti kairėn ir praleisti dieną paplūdimy.

Nereikia nė sakyti, jauni klestintys žmonės susirado nekilnojamojo turto agentų, ir netrukus seni pastatai tapo milijonų vertais butais pakrantėje, o ketvirtos kartos triaukščiai namai buvo parduoti už penkis kartus didesnę sumą, nei kas nors būtų galėjęs tikėtis.

Bendruomenė ir laimėjo, ir prarado. Pasikeitė ekonomika ir etninės grupės. Išliko tie patys nuostabūs parkai ir medžiais apsodintos gatvės. Atsirado naujų kavinių. Išliko airiški barai.

Padaugėjo aukštesnės socialinės klasės profesionalų. Vis dar liko daug šeimų su vaikais. Gera vieta gyventi, jei nusipirkai butą prieš kainoms išskylant į neregėtas aukštumas.

Sekdama GPS nuorodas, Didi važiavo adresu, nurodytu detektyvo Milerio. Ji atsidūrė netoli vandens, prie žavaus nedidelio rudai gelsvo namuko su labai mažu sodu ir pliku klevu. Iš karto šovė dvi mintys. Kažkas Bostone pasistatė namą pakrantėje? Ir antra — detektyvas Mileris šaunuolis. Jis darbuojasi čia jau penkios su puse valandos, ir kol kas nėra jokių nusikaltimo vietų žyminčių juostų, nesitelkia policijos automobiliai ir, dar geriau, nesirikiuoja žiniasklaidos vanai. Namas atrodo ramus, gatvė tyli. Kaip sakoma, tylą prieš audrą.

Didi apsuko kvartalą tris kartus ir pagaliau už kelių gatvių sustojo. Jei Mileriui pavyko taip ilgai neišsiduoti, tai ir ji negadins žaidimo.

Susibrukusi rankas į kišenes, įtraukusi pečius, saugodamasi vėjo, ji nužingsniavo namo link. Mileris laukė jos prie laukų durų. Jis buvo smulkesnis, nei ji tikėjosi, išretėjusiais plaukais ir aštunto dešimtmečio ūsais. Toks faras galėtų tapti puikiu slaptuoju agentu — neišvaizdus, nekrentantis į akis, niekam nė į galvą nešautų, kad jis gali klausytis svarbių pokalbių. Jo veidas buvo blyškus kaip žmogaus, kuris didžiąją laiko dalį praleidžia po fluorescencinėmis lempomis. Darbuojasi prie stalo, pagalvoja Didi, bet tučtuojau subarė save už tokias išvadas.

Mileris perėjo per veją ir prisigretino prie jos. Jis nesustojo, todėl Didi taip pat žingsniavo toliau. Kartais policininkams tenka pavaidinti. Šiandien, matyt, jie vaidina išėjusią pasivaikščioti porą. Susiglamžęs Milerio kostiumas atrodė šiek tiek per formalus tokiai pramogai, bet Didi aptemptais džinsais ir odiniu švarku atrodė pritrenkiamai.

— Sandra Džouns dirba vidurinėje mokykloje, — tyliai prakalbo Mileris ir paspartino žingsnį, kai jie įveikė pirmąjį

kvartalą ir pasuko prie vandens. — Dėsto šeštaklasiams socialinius mokslus. Dabar ten dirba du uniformuotieji, tačiau niekas nematė jos nuo tada, kai vakar pusę keturių išėjo iš mokyklos. Mes apklausėme vietinius verslininkus, patikrinome vietines užėigas ir parduotuves, bet nieko neradome ir nesužinojome. Vakarienės indai kriauklėje. Mokinių darbai šalia jos rankinės ant virtuvės stalo. Pasak vyro, Sandra paprastai pradėdavo dirbti tik po to, kai aštuntą vakaro paguldydavo dukrą miegoti. Mes manome, kad ji buvo namuose su dukra iki maždaug pusės devintos, gal devintos vakaro. Po šeštos vakaro mobiliajame nėra jokių skambučių, tad dabar tikriname laidinį telefoną.

— O šeima? Seneliai, tetos, dėdės, pusbroliai ar pusseserės? — paklausė Didi.

Saulė pagaliau prasiveržė pro pilkus debesis, tačiau oras tebebuvo žvarbus, ir nuo vandens pučiantis vėjas įnirtingai bandė prisiskverbti pro jos odinį švarką.

— Čia ji nieko neturi. Tik tėvą Džordžijoje, su kuriuo nepalaiko ryšio. Vyras atsisakė patikslinti, tik pasakė, jog tai buvo seniai ir neturi nieko bendra su jos dingimu.

— Kaip malonu, kad vyras pagalvojo už mus. Paskambino te tėvui?

— Būčiau paskambinęs, jei žinočiau vardą.

— Vyras nepasakė jums jo vardo? — apstulbo Didi.

Mileris papurtė galvą, susikišo rankas į kelnių kišenes ir iškvėpė vos įžiūrimą garų debesį.

— O, palaukit, kol pati susipažinsite su tuo vyruku. Ar esate mačiusi tą serialą? Apie medikus?

— „Ligoninės priimamasis“?

— Ne, tą, kur daugiau sekso.

— „Grei anatomija“?

— Taip, šitą. Kuo vardu buvo tas daktaras? Makdafis? Makdevonas?..

— Makdrymis?

— Taip, jis. Ponas Džounsas galėtų būti jo dvynys. Tie netvarkingai išsidraikę plaukai, trijų dienų šeriai... Prakeikimas, vos tik ši istorija iškils į viešumą, tas vyrukas sulauks daugiau gerbėjų laiškų nei Skotas Petersonas*. Manychiau, turime dar apie dvidešimt valandų, o tada arba rasime Sandrą Džouns, arba mums šakės.

Didi sunkiai atsiduso. Jie priėjo krantinę, pasuko dešinėn ir nužingsniavo.

— Vyrų tokie kvaili, — nekantriai sumurmėjo ji. — Dievaži. Imu manyti, kad kartą per savaitę koks nors gražus, sėkmingas vyrukas bando išspręsti santuokines problemas nužudydamas žmoną ir paskelbdamas ją dingusia. Kiekvieną savaitę žiniasklaida sulekia...

— Mes paprastai lažinamės. Penki — vienas už Nensę Greis. Keturi — vienas už Gretą Van Susteren**.

Didi metė žvilgsnį į Milerį.

— Kiekvieną savaitę, — tęsė ji, — policija sudaro specialią grupę, savanoriai šukuoja miškus, Pakrantės tarnyba tikrina uostą, ir žinot ką?

Mileris viltingai pažiūrėjo į ją.

— Žmonos kūnas surandamas, o vyras mažiausiai dvidešimčiai metų sėda į griežtojo režimo kalėjimą. Ar nebūtų geriau, jei nors vienas iš jų imtų ir senamadiškai išsiskirtų?

Mileris neturėjo ką atsakyti.

Didi atsiduso, persibraukė ranka plaukus ir vėl atsiduso.

— Manote, žmona negyva?

— Taip, — dalykiškai atsiliepė Mileris.

Pamatęs, jog Didi laukia tęsinio, vėl prabilo:

* Scottas Petersonas — amerikietis, 2004 metais nuteistas už savo nėsčios žmonos nužudymą.

** Nancy Grace ir Greta Van Susteren — JAV televizijos komentatorės, laidų vedėjos.

— Sudužusi lempa, dingusi antklodė. Sakyčiau, kūnas buvo suvyniotas ir kur nors išgabentas. Kraujas tikriausiai liko ant antklodės, todėl neradome jokių fizinių įkalčių.

— Gerai. Manote, tai vyro darbas?

Mileris išsitraukė iš rudo sportinio švarko vidinės kišenės geltoną perlenktą bloknoto lapą ir ištiesė jai.

— Jums patiks. Nors vyras, tarkim, nelabai linkęs atsakinėti į mūsų klausimus, jis visgi pateikė savo vakaro darbų grafiką, įskaitant tų žmonių, kurie galėtų patvirtinti jo buvimo vietas, vardus ir telefonų numerius.

— Jis pateikė savo *alibi* sąrašą?

Didi išlankstė lapą, ir pirmasis į akis kritęs vardas sąrašė buvo *Laris Veidas, Priešgaisrinės apsaugos skyriaus viršininkas*. Po jo ėjo *Džeimsas Makonagalis, Masačusetso valstijos policija* ir dar trys pavardės, šį kartą iš Bostono policijos departamento. Kuo toliau skaitė, tuo labiau didėjo Didi akys, o tada nuo vos valdomo įniršio pradėjo drebėti rankos.

— Kas, sakėte, tas vyrukas?

— *Boston Daily* reporteris. Vakar vakare degė namas. Jis tvirtina ten buvęs, ruošęs reportažą kartu su puse Bostono geriausiųjų.

— Po galais. Jau skambinote kuriam nors iš jų?

— Ne, aš jau žinau, ką man pasakys.

— Jie jį matė, bet nematė, — paaiškino Didi. — Gaisras, visi dirba. Galbūt jis paprašė, kad kuris nors pakomentuotų, tad jie matė jį tą akimirką, bet kai pasišalino...

— Taip. Šiuo atveju jo *alibi* tiesiai į dešimtuką. Pustuzinis mūsų pačių žmonių gali paliudyti matę jį vakar vakare, net jei jo ten kurį laiką ir nebuvo. O tai reiškia, — Mileris pamojavo jai pirštu, — kad negalima leisti apkvailinamai pono Džounso dailios išvaizdos. Makdrymis dar ir labai gudrus. Tai taip nesąžininga.

Didi gražino jam sąrašą.

— Jis jau išsikvietė advokatą?

Jie pasuko už kampo, tada sutartinai apsigrėžė ir patraukė atgal. Dabar ėjo prieš vėją, priplotais prie krūtininių švarkais, atstatę veidus geliantiems vandens purslams.

— Dar ne. Jis tiesiog neatsakinėja į mūsų klausimus.

— Ar pakvietėte į nuovadą?

— Jis paprašė parodyti arešto orderį.

Didi nustebusi kilstelėjo antakį. Makdrymis *tikrai* gudrus. Bent jau išmano savo konstitucines teises geriau nei eilinis žmogus. Ji nuleido smakrą žemyn, slėpdama veidą nuo vėjo.

— Įsilaužimo žymių nėra?

— Ne, bet turiu pasakyti, kad tiek priešakinės, tiek užpakalinės durys pagamintos iš plieno.

— Rimtai?

— Taip. Su vidiniais užraktais ir išorinėmis sklendėmis. A, beje, į langų rėmus prikaišiota medinių kaiščių.

— Po galais. Ką sako vyras?

— Vienas iš tų klausimų, į kuriuos atsisakė atsakyti.

— Ar yra kokio nors namų apsaugos sistema? Gal stebėjimo kamera?

— Ne ir ne. Net vaikiškos kameros nėra. Klausiau.

Jie jau artinosi prie įvykio vietas, žavingo šešto dešimtmečio užmiesčio namuko, kuris, pasirodo, buvo sutvirtintas geriau nei Fort Noksas*.

— Vidinės ir išorinės spynos, — sumurmėjo Didi. — Kameros nėra. Įdomu, ar visa tai turėtų sulaikyti įeinantįjį, ar išeinantįjį.

— Manote, kad prieš žmoną buvo smurtaujama?

— Nebūtų pirmas kartas. Sakėte, yra vaikas?

* JAV karinė bazė.

— Keturmetė mergytė. Klarisa Džeinė Džouns. Jie vadina ją Ri.

— Jau kalbėjotės su ja?

Mileris dvejojo.

— Mergytė visą rytą praleido susirangiusi tėvui ant kelių, atrodė labai išsigandusi. Neturėjau jokių vilčių, kad tas tipas leistų mums pasikalbėti su ja viena, todėl pernelyg nespėriau. Pamaniau, pakalbėsiu su jais abiem, kai turėsime truputį daugiau informacijos.

Didi linktelėjo. Apklausti vaikus buvo baisiai sudėtinga. Kai kurie detektyvai turėjo tam talentą, kiti ne. Sprendžiant iš Milerio dvejonų, jis nesijautė stiprus šioje srityje. Todėl Didi ir mokama daugiau.

— Ar vyrui liepta neišvykti? — paklausė ji.

Jie užlipo priešakiniais namo laipteliais ir pasiekė ryškiai žalią durų kilimėlį, mėlynai išvedžioti žodžiai „Sveiki atvykę“ skendėjo žalumos ir geltonų gėlių jūroje. Būtent tokį kilimėlį galėtų išsirinkti mergaitė ir jos motina, pagalvojo Didi.

— Tėvas ir dukra sėdi svetainėje. Palikau atsakingą pareigūną. Tai geriausia, ką šiuo metu galėjau padaryti.

— Šiuo metu, — sutiko ji, stabtelėdama priešais kilimėlį. — Namą apieškojote?

— Devyniasdešimčia procentų.

— Automobilius?

— Taip.

— Pagalbinus pastatus?

— Taip.

— Pasikalbėjote su vietiniais verslininkais, kaimynais, draugais, giminaičiais ir bendradarbiais?

— Vykdoma.

— Bet Sandros Džouns nė kvapo.

Mileris dirstelėjo į laikrodį.

— Praėjus maždaug šešioms valandoms nuo vyro pirmojo skambučio, mes nežinome, kur yra dvidešimt trejų baltoji moteris Sandra Džouns.

— Tačiau turite galimą nusikaltimo vietą šeimninukų miegamajame, galimą liudininkę Sandros keturmetę dukterį ir galimą įtariamąjį, Sandros vyrą žurnalistą. Tai kaip ir viskas?

— Kaip ir viskas.

Mileris mostelėjo į duris, pirmą kartą pademonstruodamas nekantrumą.

— Kaip norite žaisti: namas, vyras ar vaikas?

Didi uždėjo ranką ant durų rankenos. Ją tučtuojau apėmė instinktyvi nuojauta, tačiau stabtelėjusi dar pagalvojo. Pirmos kelios valandos po iškvietimo, tačiau dar ne nusikaltimo, visada svarbiausios tyrimui. Jie turi įtarimų, tačiau neturi kaip juos pagrįsti; turi dominantį asmenį, tačiau jis dar nėra jų pagrindinis įtariamasis. Teisiškai, jie turi tiek virvės, kad pasikartų patys.

Didi atsiduso suvokusi, jog greitai metu namo negrįš, ir apsisprendė.

3 skyrius

Man visada sekdavosi pastebėti farus. Kiti vyrukai gali blefuoti su dviem dviakėmis pokeryje. Aš taip negaliu. Bet galiu pastebėti farus.

Pirmąjį policininką, vilkintį civiliniais drabužiais, pastebėjau pusryčiaudamas. Buvau ką tik išipylęs į dubenėlį ryžių dribsnių ir stovėjau atsirėmęs į pilką laminuotą spintelę ruošdamasis užkasti. Žvilgtelėjau į mažytį langą virš virtuvės kriauklės ir išvydau jį, tvarkingai įsirėmusį tarp užuolaidos nėrinių: baltaodis, vyriškos lyties subjektas, maždaug metro aštuoniasdešimties, tamsių plaukų ir tamsių akių, vaikštinėjo pirmyn atgal tolimuoju šaligatviu.

Jis dėvėjo lygaus kirpimo kelnes, kostiumo švarką primenantį sportinį švarkelį ir tvarkingai susagstytus mėlynus marškinius. Jo batai buvo odiniai, tamsiai rudi su storais juodais guminiiais padais. Dešinėje rankoje laikė mažą bloknotę su spirale.

Faras.

Įsimečiau į burną dribsnių, sukramčiau, nurijau ir viską pakartojau.

Antrasis pasirodė maždaug po pusantros minutės. Aukštesnis — metro aštuoniasdešimt penkių, trumpai kirptais šviesiais plaukais ir kvadratinio smakru. Tokį pamačius automatiškai kyla noras trenkti, ypač tokiems liesiems vyrukams kaip aš. Jis mūvėjo panašias šviesiai rudas kelnes, vilkėjo kitokį sportinį švarkelį ir baltus marškinius. Antrasis pareigūnas dirbo dešiniojoje gatvės pusėje, mano gatvės pusėje.

Po pusės minutės jis pasibeldė į duris.

Įsimečiau į burną dribsnių, sukramčiau, nurijau ir viską pakartojau.

Mano žadintuvas suskamba 6.05. Kiekvieną dieną nuo pirmadienio iki penktadienio. Aš atsikeliu, nusiprausiu, nusiskutu, užsitempiu senus džinsus ir senus marškinėlius. Man patinka balti glaudžiai prigulę apatiniai. Taip pat mėgstu baltas iki kelių sportines kojinaites su trimis tamsiai mėlynomis juostelėmis viršuje. Visada patiko ir visada patiks.

6.35. Suvalgau ryžių dribsnius, išplaunu dubenėlį, šaukštą ir palieku juos džiūti ant nublukusio žalio virtuvinio rankšluostėlio, patiesto šalia nerūdijančio plieno kriauklės. 6.50 išeinu į darbą vietiniame automobilių servise, kur užsitrauksiu seną tepalo dėmėmis išmargintą mėlyną kombinezoną ir užimsiu savo vietą po automobilio gaubtu. Aš geras mechanikas, o tai reiškia, kad visada turėsiu darbą. Bet visada liksiu tuo vyruku, kuris krapštos po gaubtu, niekada tuo, kuris bendrauja su klientais.

Aš dirbu iki šeštos vakaro ir turiu valandos pietų pertrauką.

Diena ilga, tačiau ši darbo terapija yra vienintelė galimybė užsidirbti pinigų, be to, kaip jau sakiau, turiu geras rankas ir daug nekalbu, todėl mano viršininkai neprieštaruoja, kad čia dirbčiau. Po darbo einu namo. Vakarienei veikiausiai pasišildysiu virtinukų. Pažiūrėsiu „Sainfeldą“. Dešimtą eisiu miegoti.

Aš neturiu laisvalaikio. Nesilankau baruose, niekada neinu į kiną su draugais. Tik miegu, valgau ir dirbu. Ir taip kiekvieną dieną. Tai ne gyvenimas. Veikiau egzistavimas.

Psichiatrai turi tam terminą: *apsimetinėjimas normaliu*.

Kitaip gyventi nemoku.

Vėl įsimetu į burną dribsnių, sukramtau, nuryju ir viską pakartoju.

Į duris vėl pabeldžia.

Šviesa nedega. Mano buto šeimininkė, ponija H., išvykusi į Floridą, lanko savo anūkus, todėl neverta švaistyti elektros vienu dėl savęs.

Pastatau dubenėlį su įmirkusiais dribsniais, bet tą akimirką faras apsisuka ant kulnų ir nulipa laipteliais. Aš pasitraukiu į kitą virtuvės pusę, iš kur galiu stebėti, kaip jis nueina prie kaimynų namo ir pabeldžia į duris.

Apklausia gyventojus. Farai šukuoja gatvę. Jie atėjo iš šiaurinės pusės. Vadinasi, kažkas atsitiko, tikriausiai šioje gatvėje, šiaurinėje pusėje.

Staiga prisimenu tai, apie ką nenorėjau galvoti, bet kas nedavė man ramybės nuo tada, kai, suskambus žadintuvui, nuėjau į vonios kambarį ir įsistebeilijau į savo atvaizdą virš kriauklės. Tas triukšmas vakar vakare, kurį išgirdau iškart po to, kai išjungiau televizorių. Veikiausiai žinau tai, ko nenoriu žinoti, bet negaliu išstumti sau iš galvos.

Palieku nebaigtus valgyti pusryčius ir sunkiai klesteliu ant kėdės virtuvėje.

6.42. Visgi šiandien neišeis apsimesti normaliam.

Šiandien diena bus reali.

Man darosi sunku kvėpuoti. Širdis daužosi, jaučiu, kaip ima prakaituoti delnai. Galvoju apie tiek daug dalykų vienu metu, kad pradeda skaudėti galvą, tada išgirstu kažką dejuojant. Su-trinku, bet suvokiu, jog dejuoju aš.

Jos šypsena, jos miela, žavi šypsena. Kaip ji žiūri į mane, tar-si būčiau trijų metrų ūgio, tarsi galėčiau išlaikyti ant delno visą pasaulį.

Bet paskui jos skruostais pasipila ašaros. „Ne, ne, ne. Prašau, Eidanai, liaukis. Ne ...“

Farai ateis manęs. Anksčiau ar vėliau. Dviese, trise, visa Greitojo reagavimo komanda sugrius ant mano slenksčio. Tam ir egzistuoja tokie kaip aš. Nes kiekviena bendruomenė turi savo blogiuką, ir joks apsimetinėjimas to nepakeis.

Reikia kažką sugalvoti. Reikia plano. Reikia nešdintis iš čia.

Kur? Kuriam laikui? Aš neturiu tiek grynųjų...

Stengiuosi kvėpuoti ramiai. Reikia kažkaip save paguosti. Pasakyti sau, jog viskas bus gerai. Aš laikausi programos taisyk-lių. Negeriu, nerūkau, nesinaudoju internetu. Lankausi susirin-kimuose, nekišu nosies kur nereikia.

Gyvenu normaliai, esu normalus, ar ne?

Niekas nepadeda. Griebiuosi senų įpročių, tokių, kuriais galiu pasikliauti.

Aš velniškai geras melagis, ypač jei turiu reikalų su policija.

Didi pradeda nuo virtuvės. Jei pasuktų galvą kairėn ir pa-žvelgtų pro praviras duris, įžiūrėtų vyro, sėdinčio ant tamsiai žalios sofas, siluetą ir sofas atlošą, uždengtą vaivorykštės spal-vomis žaižaruojančiu nertu užklotu. Džeisonas Džounsas sėdi labai ramiai, o po jo smakru kyšo kita garbanota galvutė, kuri taip pat nejuda: jo dukters, Ri, kuri, regis, užmigo.

Didi pasistengia nespoksoti per ilgai. Nenori patraukti į save dėmesio pačioje žaidimo pradžioje. Mileris buvo teisus: juos dominantis asmuo labai protingas, panašu, kad išmano teisinę sistemą. Vadinasi, jei jie nori užduoti vyrui ar galimai keturmetei liudininkei svarbių klausimų, turi žengti žingsnis po žingsnio.

Todėl ji sutelkė dėmesį į virtuvę.

Virtuvė, kaip ir visas likęs namas, buvo išlaikiusi dalį ankstesnio žavesio, nors senėjimo žymių buvo matyti. Juodos ir baltos spalvų linoleumas atsilupęs. Prietaisai, kuriuos kai kas pavadintų retro, Didi atrodė senoviniai. Patalpa labai mažytė. Prie lenkto baro ant raudono vinilo kėdžių galėjo prisėsti dviese. Priešais langą stovėjo mažas staliukas, tačiau skirtas ne sėdėti, o dirbti kompiuteriu.

Šis faktas sudomino Didi. Šeimoje trys asmenys, o kėdės tik dvi. Ar tai ką nors sako apie šios šeimos dinamiką?

Virtuvė tvarkinga — stalviršiai nuvalyti, rakandai išrikiuoti palei languotą plytelių sieną, — bet ne pernelyg: kriauklėje gulėjo nešvarūs indai, o švarūs džiovnyklėje vis dar laukė, kada bus sudėti į spintelę. Virš viryklės kabėjo linksmi nuteikiantis senas apskritas laikrodys su šakute ir šaukštu vietoje rodyklių, o lango viršų puošė gelsvos užuolaidėlės, išmargintos ryškesniais geltonais keptais kiaušiniiais. Senamadiška, bet jauku. Akivaizdu, kažkas pasistengė.

Didi pastebėjo raudoną languotą virtuvinį rankšluostį ant kablino, ir pasilenkusi pauostė. Mileris keistai nužvelgė ją, bet ji tik truktelėjo pečiais.

Kartą, karjeros pradžioje, ji tyrė smurto šeimoje bylą. Deilis Patas — toks buvo jo vardas — kiekvieną mielą dieną versdavo savo žmoną, Džoisę, gramdyti namus vos ne su dantų šepetėliu. Didi vis dar prisiminė tą kvapą gniaužiantį ir akis graužiantį amoniako kvapą, lydėjusį ją iš kambario į kambarį, kol, žinoma,

priėjo atokiausią patalpą ir amoniako kvapą pakeitė šleikštus džiūstančio kraujo tvaikas. Pasirodo, tą rytą senoji geroji Džoisė blogai paklojo lovą. Todėl Patas smogė jai į kepenis. Džoisė pradėjo šlapintis krauju. Nusprendusi, jog miršta, pasiėmė iš vyro pikapo šautuvą ir pasirūpino, kad jis taip pat neužtruktų šiame pasaulyje.

Džoisės kepenys atsigavo. Jos vyras Patas, kuriam šūvis nunešė pusę veido, ne.

Kol kas Didi virtuvėje neaptiko nieko ypatinga. Jokio nenugalimo potraukio — ar įsakymų — tvarkytis ir sterilizuoti. Tai tebuvo vieta, kur motina gamino vakarienę, o kriauklėje tebegulėjo makaronais ir sūriu aplipę indai.

Didi nukreipė dėmesį į juodą odinę rankinę, tebegulinčią ant virtuvės stalo. Mileris tylėdamas ištiesė jai latekso pirštines. Ji dėkinga linktelėjo ir ėmė naršyti rankinės turinį.

Pradėjo nuo Sandros Džouns mobiliojo. Vyras neturėjo teisės uždrausti jiems tikrinti žmonos telefoną, todėl jie galėjo ramiai, kiek širdis geidė, tyrinėti. Didi peržiūrėjo žinutes ir skambučių sąrašą. Į akis krito tik vienas numeris, ir jis buvo pažymėtas „Namai“. Be abejonės, mama skambindavo pasiteirauti apie dukrą. Antras dažniausiai naudojamas numeris buvo „Džeisono mobilusis“; žinoma, žmona skambindavo vyrui.

Nežinodama slaptažodžio, Didi negalėjo išklausyti balso pranešimų, bet pernelyg dėl to nesijaudino. Mileris susisieks su mobiliojo ryšio operatoriumi ir paprašys įšaldyti žinutes bei pateikti skambučių išklotinę. Operatorius išlaiko savo duomenų bazėje netgi ištrintų žinučių kopijas; naudinga informacija tiems, kurie teirautųsi. Taip pat Mileris atseks paskutinius kelis Sandros skambučius naudodamasis mobiliojo ryšio bokštais, kad išsiaiškintų, kur pastaruoju metu ji lankėsi.

Be telefono, rankinėje dar buvo trijų skirtingų rūšių lūpdžiai — švelnių rožinių atspalvių, du rašikliai, nagų dildė, javainių

batonėlis, juoda plaukų gumytė, skaitymo akiniai, pinigine su keturiasdešimt dviem doleriais grynųjų, taip pat galiojantis vairuotojo pažymėjimas, dvi kreditinės, trys parduotuvių nuolaidų kortelės ir viena knygyno. Galų gale Didi ištraukė mažą bloknotę su spirale, užpildytą įvairiausiais sąrašais: pirkinių, darbų, susitikimų. Ji atidėjo bloknotę į šalį kaip vieną iš svarbiausių daiktų, ir Mileris linktelėjo.

Šalia rankinės pūpsėjo didelis automobilių raktelių ryšulys. Didi klausiamai pakilnojo juos.

— Automatinis paleidimo raktas priklauso kieme stovinčiam pilkam „Volvo“ universalui. Kiti du raktai nuo namų. Nuo ko kiti keturi, mes nežinome, tačiau spėjame, kad bent vienas bus nuo jos klasės. Tuo pasirūpins vienas iš mano pareigūnų.

— Ar patikrinote universalio bagažinę? — griežtai paklausė Didi.

Mileris, aiškiai truputį išsikeičęs, pažiūrėjo į ją.

— Taip, ponია. Jokių siurprizų.

Didi nesivargino atsiprašyti. Ji tik padėjo raktus ir paėmė krūvą mokinių darbų, tvarkingai ištaisytų raudonu rašalu. Sandra Džouns buvo davusi savo klasei užduotį parašyti vieną paragrafą tema „Jei kurčiau nuosavą kaimą, pirmoji visų kolonistų taisyklė būtų... ir kodėl.“

Kai kurie vaikai išspaudė tik sakinį ar du. Pora jų prirašė beveik visą puslapį. Prie kiekvieno darbo buvo mažiausiai vienas ar du komentarai, o puslapio viršuje — apibrėžta vertinimo raidė. Rašysena moteriška; kai kurių vaikų darbai buvo įvertinti besišypsančiu veideliu. Didi nusprendė, jog klastotojui tikrai nešautų į galvą įterpti tokią detalę. Kol kas ji neabejojo, kad Sandra Džouns sėdėjo prie šio stalo, vertino darbus, ką, pasak jos vyro, darytų tik po to, kai paguldytų mažąją Ri miegoti.

Vadinasi, apie devintą valandą vakaro Sandra Džouns buvo gyva ir sveika savo virtuvėje. O tada...

Didi žvilgsnis nukrypo į ganėtinai naują „Dell“ nešiojamąjį kompiuterį ant mažo raudono staliuko. Ji atsiduso.

— Įjungtas? — paklausė ji, beveik neslėpdama noro išbandyti.

— Saugojau save nuo pagundos, — atsakė Mileris.

Kompiuteris — sudėtingas reikalas. Jie labai jo norėjo, tačiau turėjo gauti vyro leidimą, nes jis turi teisę į privatumą. Žinoma, būtų galima derėtis, bet tam reikia svarių argumentų.

Didi pasuko mažytės, siauros laiptinės virtuvės gale link.

— Ar kriminalistikos ekspertai jau buvo čia? — paklausė ji.

— Aha.

— Kur jie paliko savo vana?

— Už penkių kvartalų, prie aludės. Nenoriu demonstruoti.

— Man tai patinka. Ar jie apžiūrėjo laiptus?

— Pirmiausia, — patikino ją Mileris. Tada pridūrė: — Klausykite, seržante, mes čia nuo šeštos ryto. Vienu metu name buvo dešimt pareigūnų, tikrino rūsius, miegamuosius, kambariukus ir krūmus. Viskas, ką turime, — viena sudaužyta lempa ir viena dingusi antklodė šeiminkų miegamajame. Todėl nusiunčiau ekspertus į viršų, kad darytų, ką turi daryti, o visus kitus išleisdau į platesnį pasaulį ieškoti Sandros Džouns arba kokių nors įkalčių, nurodančių, kas, po galais, jai atsitiko. Mes žinome labai mažai. Ir tai neleidžia judėti pirmyn.

Didi vėl atsiduso, įsikibo į turėklą ir ėmė kopti šokolado spalva išdažytais laiptais.

Viršuje buvo taip pat jauku kaip ir apačioje. Didi vos susilaikė netūptelėjusi, kai du seni šviestuvai užkabino jos plaukus ant pakaušio. Koridoriaus grindys buvo medinės, tokios pat tamsaus šokolado spalvos kaip ir laiptai. Laikui bėgant, siauruose kampeliuose susikaupė dulkių, ir, jai žengiant, grindimis nusirito plonyčių plaukų ir odos dalelių kamuoliai. Turi naminių gyvūną, spėjo Didi, nors dar niekas apie jį neužsiminė.

Ji stabtelėjo, atsigrėžė ir nužvelgė taką, kuriuo atėjo, eilę pėdų atspaudų, susiliejusią į vieną neryškią dėmę ant dulkinų grindų. Gerai, kad grindys jau patikrintos, pagalvojo ji. Bet tada šovė kita mintis, kuri privertė ją smarkiai sunerimti.

Beveik prasižiojo, norėdama kažką pasakyti, bet paskutinę akimirką apsigalvojo. Geriau palauks. Reikia daryti viską iš eilės. Ir greitai.

Jie praėjo pro ankštą vonios kambarį, dekoruotą tais pačiais šešto dešimtmečio motyvais kaip ir virtuvė. Priešais buvo kuklus miegamasis su viengule lova, uždengta rožiniu užklotu ir įsprausta po nuožulnia namo pakraige. Lubos ir pakraigė buvo nudažytos ryškiai mėlynai ir išmargintos debesėliais, paukščiukais bei drugeliais. Aiškiai mažos mergaitės kambarys, ir toks mielas, kad Didi net nusmelkė skausmas pagalvojus apie mažąją Klarisą Džouns, kuri užmigo savo jaukiame, graziame lizdelyje, o atsibudusi išvydo namuose kažkokius baisius vyrus tamsiais kostiumais.

Didi neužsibuvo šiame kambaryje, nužingsniavo koridoriu į šeimininkų miegamąjį.

Du kriminalistikos ekspertai stovėjo priešais langą. Jie buvo ką tik užtraukę žaliuzes ir dabar švitino kambarį mėlyna lempa. Didi ir Mileris pagarbiai stovėjo koridoriuje, kol pirmoji baltai apsirengusi figūra skenavo sienas, lubas ir grindis ieškodama kūno skysčių žymių. Joms išryškėjus, antroji pažymėdavo tas vietas tolimesnei analizei. Procesas truko apie dešimt minučių. Jie nelietė lovos. Be abejonės, patalai jau suvynioti ir išgabenti į laboratoriją.

Pirmoji figūra pakėlė žaliuzes, įjungė išlikusiąją lempą ir smagiai pasisveikino su Didi:

- Sveika, seržante.
- Kaip sekasi, Mardže?
- Puikiai, kaip visuomet.

Didi žengė į priekį, paspaudė ranką Mardžei, tada antrajam kriminalistikos ekspertui, Nikui Kraufordui. Jie visi buvo seni pažįstami, dažnai susitikdavo tokiose kaip ši vietose.

— Ką manote? — paklausė jų Didi.

Mardžė truktelėjo pečiais.

— Šį tą aptikome. Žinoma, iširsime viską, tačiau stebuklą nesitikėk. Kūno skysčių rastume visuose Amerikos miegamuosiuose.

Didi linktelėjo. Ieškant kambaryje kūno skysčių suklusti verčia du dalykai: akivaizdūs purlai, nušvintantys ant sienų, arba milžiniška švytinti bala ant grindų; ir antras, kai neaptinkama jokių kūno skysčių dėmių, nes tai reiškia, kad kažkas velniškai sunkiai pasidarbavo ir patalpa buvo išvalyta cheminėmis medžiagomis. Kaip Mardžė ir sakė, kiekviename miegamajame gali ką nors rasti.

— O sudaužyta lempa? — paklausė Didi.

— Pakėlėme ją nuo grindų, — atsiliepė Nikas. — Duženos gulėjo šalia. Iš pirmo žvilgsnio, lempa nuvirto ir sudužo atsitrenkusi į grindis, o tai reiškia, kad ji nebuvo panaudota kaip ginklas. Vizualiai patikrinus, ant lempos nerasta jokio kraujo.

Didi linktelėjo.

— Patalynė?

— Trūksta melsvai žalios antklodės, tačiau likusi patalynė, regis, vietoje.

— Patikrinote vonios kambarį? — paklausė Didi.

— Taip.

— Dantų šepetėliai?

— Jie tebebuvo drėgni, kai atvykome. Vienas rožinis elektrinis šepetėlis su Barbe priklauso vaikui. Antrasis, „Braun Oral-B“ elektrinis šepetukas, pasak vyro, yra jo žmonos.

— Pižamos?

— Vėlgi, pasak vyro, žmona vilkėjo ilgus tamsiai raudonus

marškinėlius, ant kurių išpieštas viščiukas su karūna. Kol kas jų neradome.

— Kiti drabužiai. Lagaminas?

— Vyras nieko nepasigedo.

— Papuošalai?

— Brangiausi daiktai, laikrodys ir jos vestuvinis žiedas, dingę. Nėra ir jos mėgstamiausių auksinių lanko formos auskarių, kuriuos, vyro žodžiais tariant, ji nuolat segėdavo. Papuošalų dėžutėje radome tik keletą pakabučių, porą rankų darbo apyrankių, aiškiai dovanotų vaiko. Vyro teigimu, ji daugiau nieko neturėjo.

Didi atsisuko į Milerį.

— Kredito kortelėje, spėju, jokio judėjimo?

Mileris vėl nutaisė tą išžeidusį žvilgsnį. Didi priėmė tai kaip atsakymą.

— Taigi, — garsiai samprotavo Didi, — iš visko sprendžiant, Sandra Džouns grįžo namo vakar po pietų, paruošė vakarienę dukrai, paguldė ją miegoti ir ėmėsi taisyti mokinių darbus. Kažkuriuo metu ji išsivalė dantis, užsivilko marškinėlius ir bent jau pasiekė miegamąjį, kur...

— Su kažkuo susirėmė ir sudaužė lempą? — gūžtelėjusi pečiais užbaigė Mardžė. — Gal kambaryje jau kažkas buvo ir užpuolė ją. Tai paaiškintų, kodėl nėra kraujo dėmių.

— Subjektas panaudojo fizinę jėgą, — įsiterpė Mileris. — Ir uždusino ją.

— Patikrinkite pagalvių užvalkalus, — tarė Didi. — Galėjo uždusinti ją miegančią.

— Uždusinti, pasmaugti. Nužudyti tyliai ir be daug kraujo, — pritarė Nikas.

— Paskui suvyniojo kūną į antklodę ir ištempė iš namo, — užbaigė Mileris.

Didi papurtė galvą.

— Ne, neištempė. Štai čia ir visa bėda.

— Ką tu norite pasakyti? — sutriko Mileris.

— Pažiūrėkite į dulkiną koridorių. Matau mūsų pėdas, kas ir yra negerai, nes jei kas nors būtų tempęs kūną, suvyniotą į didžiulę antklodę, turėčiau matyti ilgą, švarų dryžį nuo šio miegamojo iki laiptų viršaus. Jokio švaraus tako. Vadinasi, kūno niekas neištempė.

Mileris paniuro.

— Gerai, tuomet subjektas ją išnešė.

— Vienas vyras išnešė įvyniotą suaugusios moters kūną šiuo siauru koridoriumi? — Didi skeptiškai išrietė antakį. — Visų pirma, tas vyras turėjo būti stiprus. Antra, jis tikrai nebūtų aplenkęs to kampo laiptinėje. Mes visur matytume įkalčius.

— Du vyrai? — pasiūlė Mardžė.

— Dukart daugiau triukšmo, dukart didesnė tikimybė būti sugautiems.

— Tai kur, po galais, dingo ta antklodė? — susinervino Mileris.

— Nežinau, — pasakė Didi. — Nebent... nebent ją nužudė ne šiame kambaryje. Galbūt moteriai pavyko nubėgti į apačią. O gal sėdėjo ant sofos ir žiūrėjo televizorių, kai suskambo durų skambutis. O gal vyras grįžo namo... — Ji susimąstė, mintyse kurdama įvairius scenarijus. — Jis nužudė ją kitur, tada užlipo paimti antklodės ir, traukdamas ją nuo lovos, nuvertė lempą. Taip būtų buvę tyliau. Mažesnė tikimybė pažadinti vaiką.

— Tai reiškia, kad mes dar neradome pirminės nusikaltimo vietos, — raukydamasis sumurmėjo Mileris. Nes, pasak jo, jie padarė viską, ką turėjo padaryti, tačiau nerado jokių kraujo žymių.

Visi susižvalgė.

— Aš balsuoju už rūsį, — pasakė Didi. — Visi blogi dalykai paprastai nutinka rūsyje. Patikrinkime?

Visi keturi nutrepšėjo žemyn, praėjo pro svetainę, kur tarp-

duryje stovėjo uniformotas pareigūnas, stebintis Džeisoną Džounsą ir jo miegančią dukrą. Jiems einant per fojė Džounsas pakėlė galvą, ir Didi spėjo pastebėti jo primerktas rudas akis, bet tada Mileris atidarė duris, už kurių pavojingai atrodantys laiptai vedė žemyn į priplėkusį rūšį, apšviestą keturių plikų, balzganą šviesą skleidžiančių lempučių. Jie leidosi lėtai ir atsargiai. Dievaži, policininkai nukrenta nuo laiptų ir susižaloja nugaras daug dažniau, nei visuomenė kada nors sužinos. Visiems būtų nesmagu, jei tai iškiltų viešumon. Jei susižeidei darbe, bent jau turėk gerą istoriją.

Pasiekusi laiptų apačią Didi apsižvalgė. Rūsysis beveik niekuo nesiskyrė nuo daugybės kitų. Akmeniniai pamatai. Suskilinėjusios cemento grindys. Dramblio kaulo spalvos skalbyklė ir džiovyklė, senas kavos staliukas, ant kurio stovėjo plastikinis skalbinių krepšys bei skalbimo milteliai. Kiek toliau veikiausiai kiekviename rūsyje aptinkama sulūžusių sodo kėdžių kolekcija, senos persikraustymo dėžės, nebereikalingi kūdikio baldai. Šalia kėdžių rikiavosi daugybė plastikinių lentynų, kuriose, panašu, gulėjo produktai, netilpę į virtuvės indaują. Didi pastebėjo dribsnių, makaronų su sūriu, krekerių, sausų makaronų dėžučių, sriubos skardinių, žodžiu, įprastus virtuvės likučius.

Rūsysis buvo pridulkėjęs, tačiau gana tvarkingas. Daiktai rūpestingai sukrauti palei sieną, vidurys paliktas skalbimui, galbūt net pasivažinėjimui dviračiu, nes šalia mažo sandėliuko durų po laiptais stovėjo tamsiai raudonas triratukas.

Nuėjusi prie sandėliuko, Didi apžiūrėjo voratinklius dešiniajame kampe, storą dulkių sluoksnį ant tamsios rankenos. Buvo matyti, jog durų jau kurį laiką niekas nelietė, ir dabar, kai buvo čia, rūsyje, jos nuomonė keitėsi. Jei nužudytum žmogų rūsyje, negi temptum atgal į viršų? Kodėl nepakišus po krūva dėžių arba nesuvyniojus į seną paklodę ir neikišus į sandėliuką vidury nakties?

Ji apžiūrėjo išsimėčiusias seno lopšio dalis, vaikišką vežimėlį ir šokdynę. Patikrino dėžes prie sienos, yrančius sodo baldus.

Už jos Nikas su Mardže tikrino grindis prožektoriais, o Mileris stovėjo nuošalyje susikišęs rankas į kišenes. Kartą jau apžiūrėjęs rūšį, jis tiesiog laukė, kol grupė prieis prie tos pačios išvados kaip ir jis prieš kelias valandas.

Po kelių minučių Didi buvo taip ir bepadaranti. Rūsysis priminė jai virtuvę, ne per daug sujauktas, ne per daug tvarkingas. Toks, kokį gali turėti trijų asmenų šeima.

Dėl visa ko ji nusprendė kyštelėti nosį į skalbyklę ir džiovyklę. Ir jos širdis šoktelėjo į gerklę.

— O, šūdas, — ištarė ji, tebelaikydama atvertą dangtį.

Viduje gulėjo melsvai žalsva antklodė.

Mileris prišoko, įkalčius renkantys technikai atskubėjo jam įkandin.

— Ar tai?.. Negali būti. Kai nutversiu tuos du stuobrius, kurie pirmieji apieškojo šią patalpą...

— Ei, argi čia ne ta antklodė? — gana kvailai pasiteiravo Nikas.

Mardžė jau stovėjo pasilenkusi virš skalbimo mašinos, pakraunamos per viršų, ir traukė antklodę lauk, stengdamasi nenumesti ant žemės.

— Jis išskalbė ją? — garsiai pagalvojo Didi. — Vyras išskalbė antklodę, tačiau neturėjo laiko išdžiovinti prieš paskambindamas policijai? O gal žmona visą tą laiką laikė ją skalbyklėje ir mes tik veltui gaišome laiką?

Mardžė įdavė Nikui vieną galą, pati paėmė už kito ir atsargiai išskleidė antklodę. Joje buvo įsispaudusios gilios raukšlės, o tai atsitinka, kai drėgnas daiktas per ilgai paliekamas skalbimo mašinoje. Nuo jos sklido silpnas gaivos ir švaros kvapas. Mardžė ir Nikas krestelėjo antklodę, ir ant grindų tekstelėjo šlapias tamšiai raudonas kamuolys.

Didi tebemūvėjo latekso pirštines, tad ji ir pakėlė tą daiktą.

— Manychiau, tai Sandros Džouns naktiniai, — tarė ji, išskleisdama įmirkusius tamsiai raudonus marškinėlius, ant kurių iš tiesų buvo karūnuoto viščiuko piešinys.

Jie kurį laiką tyrinėjo abu daiktus ieškodami išblukusių rausvų dėmių, kokios lieka nuo kraujo, arba galbūt plyšimų, kurie rodytų, jog ji priešinosi. Ko nors.

Didi vėl apėmė tas nesmagus jausmas. Tarsi matytų kažką akivaizdaus, tačiau nelabai suprastų, į ką žiūri.

Kas gaištų laiką skalbdamas antklodę ir naktinius, bet paliktų sudužusią lempą aiškiai matomoje vietoje? Kokia moteris dingtų, bet paliktų savo vaiką, piniginę ir automobilį?

Ir koks vyras grįžtų namo, suvoktų, kad dingo žmona, tačiau lauktų tris valandas prieš paskambindamas policijai?

— Palėpė, užkaboriai? — garsiai paklausė Didi Milerio.

Nikas ir Mardžė jau lankstė antklodę ruošdamiesi gabenti ją į laboratoriją. Jei subjektas nenaudojo baliklio, antklodė vis dar gali ką nors išduoti. Jie paėmė iš Didi marškinėlius ir įdėjo juos į kitą įkalčių maišelį.

— Užkaborių nėra. Palėpė maža ir faktiškai užkišta Kalėdų dekoracijomis, — išpylė Mileris.

— Kambarėliai, šaldytuvai, šaldikliai, pagalbiniai pastatai, kepsninės?

— Ne, ne, ne, ne ir ne.

— Žinoma, dar yra tas didelis mėlynas uostas.

— Taip.

Didi sunkiai atsiduso. Pamėgino paskutinį kartą:

— Vyro automobilis?

— Pikapas. Jis palydėjo mus ir leido apžiūrėti kėbulą. Tačiau atsisakė atidaryti kabinos duris.

— Atsargus kalės vaikas.

— Šaltas, — pataisė Mileris. — Žmona dingusi jau keletą valandų, o jis dar nepaskambino nei šeimai, nei draugams.

Tai privertė Didi apsispręsti.

— Gerai, — tarė ji. — Eime susipažinti su ponu Džounsū.

4 skyrius

Kai buvau maža, tikėjau Dievą. Tėvas kiekvieną sekmadienį vesdavosi mane į bažnyčią. Sėdėdavau sekmadieninėje mokykloje ir klausydavausi istorijų apie Jo darbus. Vėliau visi susirinkdavome bažnyčios kieme ir ragaudavome, kas ką atsinešė: keptą viščiuką, brokolių troškinį ir persikų pyragą.

Paskui grįždavome namo, kur motina vaikydavosi tėvą po namus su mėsos kapokliu šaukdama: „Žinau, ko ten vaikštai, ponuli! Tik nesakyk, kad tos bažnyčios mergšės sėdi šalia tavęs tik tam, kad kartu pagiedotumėt!“

Ir taip kiekvieną kartą. Mano tėvai bėgiodavo po namus, o aš susirangydavau į kamuoliuką mažoje drabužių spintoje prieangyje, kur galėdavau girdėti kiekvieną jų žodį nematydama, kas atsitiktų, jei tėvas kokį kartą sukluptų, atsimuštų į kampą, užkliūtų už laiptelio.

Kai buvau maža, tikėjau Dievą. Kiekvieną rytą, pabudusi ir radusi tėvą gyvą, aš pamanydavau, kad tai Jo darbas. Ir tik paau-gusi pradėjau iš tiesų suprasti, kas vyksta tėvų namuose sekmadienio rytais. Aš supratau, kad tai, jog mano tėvas vis dar gyvas, neturi nieko bendra su Dievo valia. Tokia buvo motinos valia. Ji neužmušė mano tėvo, nes nenorėjo, kad jis mirtų.

Ne, mano mamos tikslas buvo kankinti tėvą. Elgtis taip, kad kiekviena jo gyvenimo akimirka prilygtų amžinybei pragare.

Mano tėvas gyveno, nes, motinos nuomone, mirtis būtų buvusi per gera išeitis.

*

— Ar radote Poną Smitą?

— Atsiprašau?

— Ar radote Poną Smitą? Mano katiną. Mamytė išėjo ieškoti jo šį rytą, bet dar negrižo.

Didi keletą kartų greitai sumirksėjo. Ką tik atidariusi rūsi duris, ji išvydo prieš save labai rimtą garbanotą keturmetę. Aki-vaizdu, kad Klarisa Džouns pabudo ir ėmėsi tyrimo.

— Štai kaip.

— Ri?

Tylą suardė vyriškas baritonas. Ri klusniai atsisuko, ir Didi pakėlusį akis pamatė Džeisoną, kuris stebėjo jas iš fojė.

— Aš noriu Pono Smito, — liūdnai ištare mergaitė.

Džeisonas ištiesė rankas, ir dukra nutipeno prie jo. Vyras nieko nepasakė Didi, tiesiog apsisuko ir dingo su dukra svetainėje.

Didi ir Mileris nusekė jiems iš paskos. Mileris linktelėjo visą laiką ten budėjusiam uniformuotam pareigūnui, leisdamas jam eiti.

Svetainė buvo nedidelė. Mažytė dvivietė sofa, dvi medinės kėdės, nertomis servetėlėmis uždengta kraičio skrynia, kuri atliko ir kavos staliuko funkciją. Ant netikro ažuolo mikrobangų krosnelės stovo kampe pūpsojo kuklus televizorius. Visą likusį kambarį užėmė vaikiško dydžio darbastalis ir virtinė dėžių, kuriose tilpo viskas, pradedant šimtais kreidelių ir baigiant dviem tuziniais Barbių. Sprendžiant iš žaislų, keturmetei Ri labiausiai patiko rožinė spalva.

Didi neskubėjo. Ji apžvelgė kambarį, stabtelėjo prie įrėmintų neryškių nespaltotų fotografijų ant židinio atbrailos — naujagimė mergytė, ta pati mergytė valgo savo pirmąją maistą, žengia pirmuosius žingsnius, sėdi ant pirmojo triratuko. Nuotraukose

jokių kitų šeimos narių. Jokių močiucių, senelių, tetų ar dėdžių ženklų. Tik Džeisonas, Sandra ir Ri.

Ji pastebėjo mažą nuotrauką, kurioje mažylė spaudžia prie savęs labai pakantų oranžinį katiną, ir nusprendė, kad tai turėtų būti garsusis Ponas Smitas.

Didi prasiyrė prie vaikiškų kaladėlių, nužvelgė darbatalį su pusiau užbaigtu spalvinti Pelenės ir dviejų pelių piešiniu. Viskas normalu, pagalvojo Didi. Normalūs žaislai, normalūs daiktai, normalūs normalios šeimos normaliam name Pietų Bostone baldai.

Išskyrus tai, kad ši šeima nėra normali, kitaip Didi čia nebūtų.

Ji dar kartą praėjo pro kaladėles, stengdamasi pamatyti tėvą tiesiogiai neatsisukdama. Dauguma vyrų nerimautų. Dingo žmona. Policijos pareigūnai naršo namus, veržiasi į jo asmeninę šventovę, kilnoja, varto asmenines šeimos nuotraukas jo keturmetės dukters akivaizdoje.

Jis atrodė nepajudinamas kaip akmuo. Visiškai jokių emocijų.

Tarsi nė nebūtų kambaryje.

Pagaliau ji atsisuko. Džeisonas Džounsas sėdėjo ant sofos, apkabinęs nurimusią dukrą, įbedęs žvilgsnį į tuščią televizoriaus ekraną. Įsižiūrėjęs iš arčiau, jis atrodė taip, kaip Mileris ir sakė. Tankūs susitaršę plaukai, trijų dienų barzdelė, raumeninga krūtinė, kurią dailiai išryškino paprasti tamsiai mėlyni medvilniniai marškiniai. Jis vienu metu buvo ir labai seksualus, ir rūpestingas tėvas, ir paslaptingas kaimynas. Slapta kiekvienos moters svajonė, ir jei Mileris teisus — jei jie neras Sandros Džouns iki pasirodant pirmiesiems žiniasklaidos naujienų vanams, jiems galas.

Didi paėmė vieną iš medinių kėdžių, pastatė ją priešais sofą ir atsisėdo. Mileris liko stovėti atokiau. Taip bus geriau vaikui.

Du farai galėtų spausti bendradarbiauti nenorintį vyrą. Tačiau susirūpinusiam vaikui to būtų per daug.

Džeisono Džounso žvilgsnis pagaliau nukrypo į ją ir apsi-
stojo ties veidu. Didi nevalingai sudrebėjo.

Jo akys buvo tuščios tarsi tamsus bežvaigždis dangus. Tokį žvilgsnį jai buvo tekę matyti tik du kartus. Kartą, kai apklausė psichopatą, kuris užbaigė nepavykusius verslo santykius iš arba-
leto nušaudamas savo partnerį ir visą jo šeimą. Ir dar kartą, kai kalbėjosi su dvidešimt septynerių portugalė, kurią viena pasi-
turinti Bostono šeima penkiolika metų laikė savo prabangiamė miesto name kaip sekso vergę. Po poros metų toji moteris mirė. Palindo po mašina Storou Draive. Nė kiek nedvejojo, sakė liudi-
ninkai. Tiesiog žengė nuo šaligatvio tiesiai po „Toyota Highlan-
der“ ratais.

— Noriu savo katino, — ištarė Ri.

Ji išsitiesino ir truputį atsitolinno nuo tėvo. Jis nebandė jos prisitraukti.

— Kada paskutinį kartą matei Poną Smitą? — paklausė Didi.

— Vakar vakare. Kai nuėjau miegoti. Ponas Smitas visada miega su manim. Mano kambarys jam patinka labiausiai.

Didi nusišypsojo.

— Ir man patinka tavo kambarys. Visos tos gėlės ir gražūs drugeliai. Ar ir tu padėjai jį išgražinti?

— Ne. Aš nemoku piešti. Tai padarė mano mamytė ir tėtis. Man jau ketveri metai ir devyni mėnesiai, žinok. — Ri išpūtė krūtinę. — Aš jau didelė, todėl per ketvirtąjį gimtadienį gavau didelės mergaitės kambarį.

— Tau ketveri? Negali būti, būčiau pasakiusi, kad tau pen-
keri ar šešeri, rimtai. Įdomu, kuo tave maitina, nes esi labai aukšta kaip ketverių.

Ri susijuokė. Jos tėvas nieko nepasakė.

— Man patinka makaronai su sūriu. Tai mano mėgstamiausias maistas pasaulyje. Mamytė leidžia valgyti makaronus, jeigu kartu valgau kalakutienos dešreles. Reikia baltymų, sako. Jei suvalgysiu pakankamai baltymų, galėsiu gauti „Oreos“ sausainių desertui.

— Ar vakar vakare valgei tą patį?

— Valgiau makaronų su sūriu ir obuolių. „Oreos“ neturėjome. Tėtis nespėjo nuvažiuoti į parduotuvę.

Ji priekaištingai pažvelgė į tėvą, ir Džeisonas Džounsas pirmą kartą atgijo. Jis sušiaušė dukrai plaukus, o jo žvilgsnis prisipildė meilės ir tėviško rūpesčio. Tada staiga, tarsi kas būtų išjungęs mygtuką, nususuko, ir jo žvilgsnis vėl tapo negyvas.

— Kas tau vakar paruošė vakarienę, Ri?

— Mamytė ruošia man vakarienę, o tėtis pietus. Pietums gaunu sumuštinį su riešutų sviestu ir džemu, bet jokių sausainių. Negalima visą laiką valgyti sausainių, — liūdnai nutęsė Ri.

— O Ponui Smitui patinka „Oreos“?

Ri užvertė akis.

— Ponas Smitas valgo viską! Todėl jis toks storas. Mamytė ir tėtis sako, kad Ponui Smitui negalima žmonių maisto, bet jam tai nėra motais.

— Ar Ponas Smitas padėjo tau suvalgyti vakarienę ir vakar vakare?

— Jis bandė užšokti ant stalo. Mamytė liepė jam dingti.

— Štai kaip. O po vakarienės?

— Metas maudytis.

— Ponas Smitas maudosi? — neva apstulbo Didi.

Ri vėl susijuokė.

— Ne, Ponas Smitas yra katinas. Katės nemėgsta maudytis.

Jos švarinasi.

— Oo. Dabar daug aiškiau. Tai kas maudėsi?

— Aš ir mamytė.

— Ar tavo mama sunaudoja visą karštą vandenį? Ir muilą?

— Ne. Bet ji neleidžia man imti muilo. Kartą susipyčiau visą buteliuką į vandenį. Reikėjo matyti tuos burbulus!

— Tikriausiai atrodė įspūdingai.

— Man patinka burbulai.

— Ir man. O po vonios?

— Tiesą sakant, mes maudėmės po dušu.

— Atsiprašau. O po dušo...

— Nuėjome į lovą. Man leidžiama išsirinkti dvi pasakas. Man patinka „Puošeiva Nensė“ ir „Rožytė“. Taip pat galiu išsirinkti vieną dainą. Mamai patinka dainuoti „Žibėk, žvaigždele“, bet aš jau per didelė tokioms dainelėms, todėl įkalbėjau ją padainuoti „Stebuklingasis drakonas Pafas.“

— Tavo mama dainavo „Stebuklingąjį drakoną Pafą“?

Šį kartą Didi nereikėjo apsimesti nustebusiai.

— Man patinka drakonai, — pasakė Ri.

— Mm, suprantu. O ką apie tai manė Ponas Smitas?

— Ponas Smitas nedainuoja.

— Bet jam patinka dainelės?

Ri truktelėjo pečiais.

— Jam patinka pasakos. Jis visada susirango šalia manęs, kai mama skaito pasaką.

— Tada tavo mama išjungia šviesą?

— Palieka degti naktinę lempą. Žinau, man beveik penkeri, bet patinka, kai dega naktinė lemputė. Gal... nežinau. Gal kai man sueis penkeri... arba trisdešimt, tada neberekės naktinės lempos.

— Gerai, taigi, tu lovoje. Ponas Smitas su tavim...

— Jis miega prie mano kojų.

— Gerai, jis prie tavo kojų. Dega naktinė lemputė. Mama išjungia šviesą, uždaro duris, ir...

Ri įsistebeilijo į ją.